

Mentsük meg

Süliát!

Suzanne Selfors

finep
selection

Suzanne Selfors

Mentsük meg Júliát!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2009

Írta: Suzanne Selfors
A mű eredeti címe: Saving Juliet

Fordította: Robin Edina
A szöveget gondozta: Dávid Anna

A művet eredetileg kiadta: Walker & Company, New York, 2008

Copyright © 2008 by Suzanne Selfors

This translation published by arrangement with Bloomsbury USA.
All right reserved.

A könyv a Bloomsbury USA-val kötött megállapodás alapján jelent meg.

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 061 2

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2009-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte az Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördös János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Édesanyámnak, Marilyn McLaughlannek ajánlom ezt a könyvet,
aki semmiféle értelemben nem volt mintája a történetet
benépesítő anyáknak.
Ezt szerettem volna előre tisztázni. Szeretlek, Anya!

„Mindenek fölött / Légy hű magadhoz”

– William Shakespeare

Előszó gyanánt

NEM FOGOM EZT A KÖNYVET EGYSZER VOLT, hol nem volttal kezdeni, bár biztos sokan fogják mesének tartani. A mesék a fantázia művei. A meséket kitálálják, az én történetem viszont igaz. Minden egyes szava.

Úgy fogom nevezni, hogy „álomszerű valóság”, mert kezdetben valóban annak éreztem. Álomnak, kivéve, hogy nem én vagyok az egyetlen, aki szerepelt benne, és aki emlékszik rá. Az álmok egyszerűen nem tandemben járnak.

Mimi vagyok, és mindezek után bizonyára komplett örültnek tartasz, kedves olvasóm. De nem bánom, hiszen ez itt az én történetem, és mellesleg megmentette az életem.

Jól van hát. Most lapozhatsz!

„Színház az egész világ”

A TÖRTÉNET EGY ÉVVEL EZELŐTT KEZDŐDÖTT, egy szombat délután, egész pontosan hat óra negyvenöt perckor. Azon az emlékezetes estén a tél úgy ütött rajta New York városán, akár egy éhes vadmacska. A hőmérséklet a mélységekbe zuhant. A járókelők sálaikba burkolóztak, vagy kabátgallérjuk mögé rejtették arcukat, úgy siettek hazafelé, miközben a fejük felett gomolygó, sűrű felhők piszkosfehér hópelyhek záporát szórták rájuk, beszennyezett porcukorként fedve be mindent.

Miért választottam épp ezt a pillanatot mesém kezdetéül, és nem öt óra ötvenöt percet vagy épp hét óra tizet? Hát azért, mert az első hó mindent átváltoztat, amihez csak hozzáér, így hát én is átváltozás előtt álltam. Némi tömény szimbolizmus kezdetnek nem rossz.

Kiszálltam a jókora családi limuzinból, és köszönetet mormogtam az ajtót tartó sofőrnek. A ragyogó, sárga villanykörték-ből kirakott *Wallingford Színház* felirat tükörképe megcsillant

az autó ablaküvegén. Abban a másodpercben, amint a talpam a járdához ért, görcsbe rándult a gyomrom. Egyáltalán nem azért, mert romlott kaját ettem, vagy mert rám tört volna az influenza. Nem. Attól lettem rosszul, ami odabenn várt rám.

Ugyanis, akkoriban még profi színész voltam. Ám a legkevesbé sem volt ínyemre ez a munka.

A bénító fagy ellenére rajongók hosszú sora kanyargott a háztömb körül. Izgatott lélegzetük párafelhője lebegett a fejük felett. Ez itt nem a nyugdíjasok tömege volt, akik általában a klasszikus felfogásban rendezett Shakespeare-eket jöttek megnézni a Wallingford Színházba. A sort csupa tinédzser, egészen pontosan tinilány alkotta. Szőrmébe és bársonyba burkolóztak, s úgy izegtek-mozogtak, mintha sürgősen vécére kellett volna menniük. Engem észre sem vettek. Nem én voltam az a személy, akire képesek voltak három teljes órán át várni. Arra járva azt hihetted volna, hogy maga Jézus látogatott a városba, akkora volt az izgalom.

Elsiettem mellettük. A szülők közül néhányan felismertek.

– Az ott Mimi Wallingford – súgta egyikük, egyáltalán nem érdeklődő gyermeke fülébe.

– Kicsoda?

– Tudod! Adelaide Wallingford dédunokája.

Amióta az eszemet tudom, mindig is ezek a szavak követték a nevem: *Adelaide Wallingford dédunokája*. A legtöbben általában még lélegzetvételnyi szünetet sem tartanak a nevem és a családfán elfoglalt pozícióm meghatározása közt. Nem rémlik, hogy valaha azt hallottam volna: „Az ott Mimi Wallingford, nagyon

kedves lány”, vagy „Az ott Mimi Wallingford, igazi egyéniség”. Sohasem említik a nevem a hiperkülönleges toldaléka nélkül.

Mivel a belépőjegyüket szorongató tömeg elálta a művészbejárót, egy ragyás képű biztonsági őr beengedett az előcsarnokba. Dermesztő fuvallat kíséretében léptem be az ajtón. Odabenn néhány programfüzet lerepült az asztalról, és csilingelve megcsörrent a kristálycsillár. A ragyás képű gyorsan becsukta utánam az ajtót, kívül rekesztve a tél süvöltő haragját. Ugyanakkor bezárt engem arra a helyre, amelytől egyre inkább elfogott a rettegés.

Az előadásig még egy teljes óra volt hátra, így az előcsarnok egyelőre üresen tátongott. A jegyszedők még nem érkeztek meg, és a büfében sem álldogált senki. A ruhatár pultja mögül azonban víg nevetgélés hangjai szűrődtek elő, három vékony füstcsík kíséretében. Hangosan megköszörültem a torkomat. Némi kapkodó csoszogás és motyogás után a füst eloszlott, és három idős arc bukkant fel. E három tiszteletre méltó dámát mindenki csak Gúnya Banyáknak nevezte. Már a születésem előtt a Wallingfordban dolgoztak. Akárcsak Macbeth boszorkányai, ők is munkájuk felett görnyedeztek, fáradoztak – a térdig érő kabáttengerben.

– Hello, kedves! – fuvolázta egyikük érdes hangján. Véreres szeme elkeskenyedett. – Ugye nem fogsz minket beárulni, kicsikém?

A másik kettő, éppoly ősmaradvány, előrehajolt, feszülten várva a válaszom.

– Természetesen nem – válaszoltam. Mit érdekelt engem, hogy dohányoznak-e, bár tudtam jól, hogy ezzel vétenek a

színház házirendje ellen. Az igazat megvallva, még tetszett is a lázadásuk, és titokban azt kívántam, bárcsak nekem is volna elég merszem egy kis forradalomhoz – olyanhoz persze, amely végül nem vezet tüdőrákhoz.

– Nem fog beárulni minket! – mondta a második hölgy, s mosolya megcsillantotta sárga fogsorát. – Milyen kedves kislány!

– Kicsoda? – kérdezte a harmadik, nyilván pillanatnyi elmezavarban.

– Még hogy kicsoda? Hát Mimi Wallingford, Adelaide Wallingford dédunokája.

Valóban. Az egyetlen, a hamisítatlan Mimi Wallingford! Ama dicső klán leszármazottja, amely a huszadik század hajnala óta kápráztatja el az amerikai közönséget. Midőn e szavakat leírom, én vagyok a Wallingfordok vérvonalának utolsó képviselője. Anyám gyakran emlékeztetett ezzel járó kötelességeimre: „A család hírneve most már a te vállaidon nyugszik.” Nyugszik? Nyugalomról szó sem esett. Törésről, zúzásról és nyomásról viszont annál inkább. Próbáld meg te a vállaidon hordozni ezt a terhet! Valóságos csoda, hogy tizenhét éves koromra még nem növesztettem III. Richárdéhoz hasonló púpot.

Mielőtt még a kulisszák felé vettem volna az irányt, hogy magamra öltsem jelmezem a hozzáillő sminkkel, lehajoltam, és felszededgettem a lehullott műsorfüzeteket. Nem tartozott a feladataim közé, de húzni akartam az időt – a végsőig próbáltam halogatni az elkerülhetetlent. Éppen Adelaide Wallingford életnagyságnál is nagyobb portréja alatt álltam, amely a szökökút felett lógott. A Wallingford Színház alapítója onnan tekintett

le rám pókhálólepte keretéből. Arcán feszült mosoly, valószínűleg a kopott szőnyeg és a fakó tapéta látványa bántotta. A színház virágkora már rég elmúlt. Anyám, a jelenlegi tulajdonos és igazgató, már csak nagy nehezen tudta fenntartani az intézményt, felújításra pedig végképp nem futotta. Az embereket mintha már kevésbé érdekelte volna Shakespeare. Anyám azonban számtalan alkalommal elmagyarázta nekem, hogy valaha a Wallingford volt a színházak gyöngye, s a külföldi fenségek és méltóságok gyakran megtekintették Adelaide előadásait. Állítólag már pusztá megjelenésével uralta az egész színpadot. Azt is sokszor hallottam már, hogy rá hasonlítok. Erőtéljes kebleit leszámítva, valóban ugyanazok a hullámos barna fürtök és zöld szemek jellemeznék mindkettőnket. Anyám ezt nevezi „karizmának”, vagyis a tehetség és a szépség kombinációjának. Hidd el, egyáltalán nem dicsekvésből írom ezeket. Nem akartam semmit a „kariz mámtól”. Teljesen tönkretette az életemet.

Odakinn izgatótt sikoltozás hasított a csendbe: a nagy Ő, aki re egészen eddig vártak, végre megérkezett hosszú limuzinján. A művészbejáróig neki sem sikerült eljutnia, így kénytelen volt átverekedni magát a lányokon, rajongó tekintetük fényében süt kérezve. A tinik menet közben igyekeztek minél több szuvenírt leszakítani róla, amelyeket azután ereklüként viselnek majd melltartóikba vagy medáljaikba rejtve. Karba tett kézzel, bámulattal vegyes irigységgel szemlélttem a jelenetet. Bár híres nevet örökölttem őseimtől, a velem egykorú fiatalok még csak nem is hallottak rólam. Az én hírnevem kizárólag a szenilitásban szenvedő tömegekre korlátozódott. Őt viszont jól ismerték a tinik.

Troy Summernek hívják, és ő kapta Rómeó szerepét a Wallingford Színház *Rómeó és Júliá*ájában, mégpedig azzal a különleges és kifejezett céllal, hogy a színház újabb támogatókat szerezzen magának. „Dobjuk fel egy kicsit Shakespeare-t!” – hangzott az igazgatótanács döntése. – „Vigyünk a régi darabba némi tömegpiaci ízt!” Ezért idecipeltek Kaliforniából egy tinibálványt.

– Nem engedhetjük meg magunknak ezt a luxust – tiltakozott először az anyám. Troy ügynöke azonban, aki lelkesen egyengette ügyfele útját a világot jelentő deszkák felé, nagylelkűen beleegyezett az alacsonyabb gázsiba. Nyilvánvalóan tisztában volt azzal, hogy Troy még egy majomketrecből sem volna képes színészkedéssel kiszabadulni.

Sídzsekiben és napszemüveggel az orrán, Troy most is éppoly tökéletesen festett, mint mindig. Kegyesen üdvözölte őrzőgő híveit, majd sikerült bemenekülnie a színházba, hála a ragyás képű fickónak, aki kinyitotta neki az ajtót. A csillár kristályai ismét csilingelni kezdtek. A legkevésbé sem állt szándékomban elárulni Troynak, hogy tanúja voltam a hősimádat iménti megnyilvánulásának. Ha a srác egója akár egy leheletnyivel is növekedett volna, máris plusz csomagként hordhatta volna magával. Kisiettem hát az előcsarnokból, tisztán hallva még, amint a három Gúnya Banya egyetértésben felsóhajt. Troyt még ők is ellenállhatatlannak találták.

Azon az estén, egy évvel ezelőtt, csaknem egy teljes órába telt, míg végre sikerült felkészülnöm az előadásra. Ez még az átlagosnál is lassúbb tempónak számított, s csupán egyre növekvő

rosszullétemmel tudtam magyarázni. Már többször játszottam főszerepet, de pályafutásom éveit alatt még sohasem fogott el a lámpaláz. Ám a *Rómeó és Júlia* premierje előtt elkapott: rohamokban tört rám a feszült idegesség, szédültem, hullámokban támadt az egyre növekvő pánik, ezért el akartam menekülni. A szívem vadul kalapált, a bőröm kipirosodott, és összegörnyedtem a hányingertől. Mire elérkezett az idő, hogy eljátsszam Júlia szerepét, egyszerűen használhatatlan voltam.

Miért? Újra és újra feltettem magamnak ezt a kérdést. Ismerőseim készségesen ajánlgatták elméleteiket az idegkimerültségről és az önbizalomhiányról. Sohasem jutott volna eszembe, hogy maga Júlia volt az, akinél szánszalmas állapatom kulcsa rejtlett. Így utólag persze könnyű bölcsnek lenni. Ám akkoriban nem fordítottam túlzott figyelmet Júliára. Én épp az ellentéte vagyok a módszeres színészeknek – azoknak, akik igyekeznek belebújni a megformálandó személy testébe és lelkébe. Vegyük például Billt, aki Tybalt szerepét játszotta. Bill a hét minden napján, sőt minden órájában viselte jelmezét, még csak nem is fürdött, kizárólag vesepástétomon élt, és egyfolytában bújt az olasz reneszánszról szóló könyveket. Én ellenben megtanultam a szövegemet, és közben nem próbáltam a felszín mögé nézni, nem próbáltam elképzelni Júlia darabon kívüli életét. Számomra ő pusztán egy fülig szerelmes kislány volt, aki elkövette azt a baklövést, hogy öngyilkos lett. Ám, ahogyan arra később én is ráébredtem, ennél azért sokkal több volt benne.

Miközben magamra húztam levendulakék és arany jelmezeimet, a kezem remegni kezdett. Lelkes taps hangjai töltötték be

a folyosót, majd a mesélő tiszta szavai következtek: „Két nagy család élt a szép Veronába, / Ez lesz a szín, utunk ide vezet...” – szavalta erőltetett brit akcentussal. Ez volt Shakespeare szeretett tragédiájának első két sora.

Lábujjhegyen odamentem az oldalfüggöny mögé, és leültem a számomra fenntartott székre. Arra a székre, ahonnan láthatam, pontosabban, *kénytelen* voltam nézni a színpad szélét, és hallottam a közönség visszajelzéseit. A pszichológusom utasításait követve ücsörögtem ott, hogy legyőzzem azt, amitől egyre inkább rettegtem. „Ahhoz, hogy egy félelmet legyőzhessünk, először is szembe kell néznünk vele” – magyarázta dr. Harmony a teljes szereplőgárdának néhány nappal az első előadás után. Amolyan közvetlen típus a fickó. „Mint egy szerető, támogató család, együtt segítünk majd Miminek, hogy úrrá legyen a lámpalázán.”

Tehát ott ültem a széken, előre-hátra ringattam magam, és megpróbáltam leküzdeni az egyre erősebben rám törő hányingert. Fernando, a sminkesem, ott lebzelt mellettem, egy műanyag tállal a kezében.

Csak nyugi! – biztattam magam. Senki sem tudja meg, hogy majd szétvet az idegesség. Úgyis mindenki csak Troyt bámulja. Elakadt a lélegzetem, mire Fernando előreugrott, és az állam alá tartotta a tálat. Téves riasztás. Türelmetlenül elhessegettem szegényt, és igyekeztem tudomást sem venni a színésztársaim arcára kiülő aggodalomról. Elméletben a nézőközönség a legyőzendő préda, a színpad pedig a hódításomra váró vadászterület. A valóságban viszont úgy szégyelltem magam, mint egy vad

láttán reszkető nőstény oroszlán, ahogy ott dőlöngéltem előre-hátra a székemen. Ez egyáltalán nem volt valami wallingfordos tőlem.

Nagyokat nyeltem, hogy eltűnjön a gombóc a torkomból. A Verona hercegét játszó színész épp a belépőjére készülődött. Kinyújtóztatta hosszú lábait, megköszörülte a torkát, azután megveregette a fejem.

– Szegény kislány – suttogetta.

Való igaz. Szegény kislány. A tizenhét esztendő Mimi Wallingford, Adelaide Wallingford dédunokája reszketett, mint a nyárfalevél, remegett az idegességtől, és bárhol lett volna, csak ne ott. Azt kívánta, bárcsak egészen más lenne az élete.

Vajon mindenkinek ez a szíve vágya? Talán nem. Lehet, hogy most azt gondolod, nem volt okom panaszkodni. Könnyen meglehet, hogy te magad gyakran álldogálsz a tükör előtt, közben pedig rivaldafényről és tapsviharról álmodozol. Szép álmom, amíg a tiéd. Én azonban hároméves korom óta játszom Shakespeare drámáiban. Amint nem volt többé szükségem pelenkára, anyám azonnal a hátamra biggyesztett egy pár tündérszárnyat, és belökött a *Szentivánéji álom* előadásába. Valami erdei tündért játszottam, és anyám szerint egyszerűen bűbájos voltam. Így kezdődött a karrierem, s vele együtt a próbák és előadások végeláthatatlan sorozata, amely megfosztott attól, hogy normális gyermekkorom legyen. Nem járhattam rendes iskolába, nem voltak barátaim a szomszédban, nem jártam cserkészgyűlésekre, se hasonlókra. Mindig gondosan megtanultam a szövegemet, és megtettem minden tőlem telhetőt, de a színészkedés sosem volt az álmom.

Miközben a végszavamra vártam, emlékeztettem magam, hogy a *Rómeó és Júlia* előadássorozata másnap véget ér. Azután már indulok is Los Angelesbe, hogy két teljes hónapot töltsék a nagynénémnél, Marynél, aki sebészorvos. A szikrázó napsütés és a strandtörülközők bizonyára enyhítenek majd az idegállapotomon, és lesz időm elgondolkodni a jövőmről.

– Blööö – Troy Summer beleöklendezett a fülembe. Lehajolt, hogy megigazítsa a harisnyáját. – Utálom ezeket a cuccokat! – morgolódott. Benyúlt a tunikája alá, és ott is elrendezte a „csomagot”. Észrevette, hogy figyelem, és elvigyorodott. – Igazán igyekezhetsz, hogy a csókjelenetünk alatt ne legyen hányáásszagú a leheleted – gúnyolódott. Azután peckesen felmasírozott a színpadra, a pökhendi tökfilkó, tökéletesen megfedkezve arról, hogy Rómeó az első jelenetben még bánatos és fülíg szerelmes. Troy azonban egyiknek sem tűnt, amint két karját a feje fölé emelte, és leintegetett az első sorokban ülőknek. Hisztérikus sikolyok rázták meg a házat.

Újra elfogott a hányinger, és Fernando készségesen az állam alá tartotta a tálat.

– Jól vagyok – hazudtam, és félretoltam a kezét. Megpróbálkoztam dr. Harmony összpontosító technikájával, és kizárólag az *om ja* szavakra koncentráltam. Fernando előhúzott egy púderpamacsot, és megtörölgette vele a felső ajkamat.

– Fényes – súgta. Elővett egy ajakkontúrozót is, és matatni kezdett rajtam. – Ne nyalogasd a szádat! Az örületbe kergeted szegény Fernandót.

– Olyan az íze, mint az avas margarinnak – panaszkodtam. Suttogva beszéltünk.

– És akkor mi van? Ez a szépség ára. Júliának gyönyörűnek kell lennie. A gyönyörű nőknek szép, telt ajkuk van. A te ajkad ma este vékony és kókadt, mint a spagetti.

A színpadon Troy hangja zengett: „Szeretni: sóhaj füstje, kó-sza gőz...” Sikítás, visítás, nevetés.

Ott maradtam a széken, és igyekeztem szembenézni a félelmemmel. Körülbelül a trilliomodik alkalommal próbáltam megérteni, miért is történik velem mindez. Miután egész életemet színésznőként éltem, ugyan miért rémít meg most a színpad?

A dajkát és Lady Capuletet játszó színésznők elfoglalták a helyüket, és ideges pillantásokat vetettek felém. Elérkezett az idő. Összeszorítottam a fogam. A reflektorok fénye elhalványodott, miközben a díszletezők felrohantak, hogy átrendezzék a színpadot a Capulet-ház belsejévé. Feljött a fény, a dajka és Lady Capulet a színre lépett.

– Hol a leányom, dajka? Hívd be őt!

Fernando félreállt, és keresztet vetett a mellén. Én mély lélegzetet vettem, felálltam, és lesimítottam hosszú ruhámat. Tettem egy lépést előre, papucsos lábamat előrecsúsztattam a szakadék széléhez.

– Hé, báránykám! Madárkám! Ejnye, hol van? – szólított a dajka.

Még egy lépés, azután egy másik. Bal láb, jobb láb. Már tisztán láttam a nézőtér szélét. Az ülések felnyögtek, amint a

nézők megmoccantak. Köhintések törték meg a csendet. Várták a gyönyörű, telt ajkú Júliát. A tragikus, szerelmes Júliát. A főbiás, éremlygő Júliát.

– Hé, Júlia! – kiáltott fel a dajka. Ez volt a végszavam.

Kiléptem a reflektorfénybe. A dajka rám nézett, és felvonta ősz szemöldökét. Én következtem.

Kinyitottam hát festett ajkaimat, ám mégsem szavak törtek elő rajtuk. Hanem hányás, amely végigömlött a ruhámon, és tócsában gyűlt össze a lábaim előtt.

„Mi is a név?”

ELŐADÁSOK UTÁN A NŐI ÖLTÖZŐBEN mindig teljes zűrzavar uralkodik, akkora a tömeg, hogy csak csontos könyököm segítségével sikerül odaférkőznöm az asztalomhoz. Azon az estén azonban magányosan álldogáltam a tükör előtt, s egy láthatatlan veszélyzóna ölelt körül, amelybe senki sem merne betenni a lábát. A nők lábujjhegyen osontak el mellettem, mintha a legparányibb zavartól kitörnének, mint egy hányásokádó vulkán. A tekintetek szinte lyukat fúrtak a hátamba. Senki sem említette, hogy elhánytam magam a színpadon, és ezért hálás voltam. Igyekeztem higgadtnak mutatkozni, mialatt egy kendővel letöröltem arcomról Fernando sminkjét. Pusztá szemfényvesztés volt természetesen. A könnyek türelmetlenül várták, hogy a magány első pillanatában szabad folyást engedjek nekik.

Cipősarkak kopogása hallatszott a folyosó végéről. A helyiség elcsendesedett, amint a léptek közelebb értek, egyre hangosabban, egyre szaporábban, akár egy bombázógép motorja felszállás

előtt. Harag és csalódás volt minden egyes koppanásban. Némi szégyennel keveredve.

– Mindenki kifelé! – jelentette ki anyám, amint belépett.

Mind menekültek: ifjú és vén, újonc és tapasztalt egyaránt. Felkaptak cipőt, kabátot, és elhagyták az öltözőt a robbanás előtt.

– Sajnálom – motyogtam. Tényleg így éreztem. Bemocskoltam a család hírnevét. Ám azért is sajnáltam a történeteket, mert a nyilvános megaláztatás igen előkelő helyen szerepelt nálam a nem kívánt tapasztalatok listáján. Főként, ha az a bizonyos tapasztalat visszataszító öklendezéssel és/vagy okádással járt együtt.

Anyám megpaskolta a karomat.

– Hála az égnek! Mihez kezdtünk volna Doris nélkül?

A Doris nevű színésznő, aki a dajkát játszotta, mesterien ért a rögtönzéshez. A következőképp oldotta meg a helyzetet. Oda lépett, és egy olyan sort vágott ki, amelyet Shakespeare sohasem írt le:

– Ugyan, mi lelt hát, báránycám? – kérdezte, és azonnal leoldotta derekáról a kötényt, hogy megtörölgesse a számát. – Mi lelt, madárkám? – turbékolta tovább, majd megragadta a karomat, nehogy kirohanjak a színről. – A nagy felfordulás tán felzaklatta kisasszonyom gyomrát?

Doris a földre ejtette a kötényt, és lába egyetlen, laza mozdulatával feltörölte a tócsát. Azoknak a nézőknek, akik pusztán azért jelentek meg a színházban, hogy élőben láthassák Troy Summert, sejtelmük sem volt róla, hogy a hányásjelenet nem tartozik a darabhoz.

Fernando később ellátott szájjal, az öltöztető pedig elvitte a kosztümömet a mosodába, és egy másikat hozott helyette. A darab folytatódott, és végül sikerült fegyelmennem magam, még akkor is, amikor Troy a végletekig húzta a haldokló jelene-tét. *Mi lesz már? Idd meg már azt a mérget!*

Ott álltam hát, láthatatlan veszélyzónám kellős közepén. Haza akartam menni és ágyba bújni. Meg akartam inni Júlia altatóját, és örökre elaludni.

Anyám felkapott egy törülközőt az öltözőasztalról, és letörölt egy ülökét, mielőtt helyet foglalt volna rajta. Türkizszínű szoknyáját hosszú lábai alá tűrte.

– Azt mondjuk majd, hogy ételmérgezés történt – határozta el. – Az évnek ebben a szakában nem ajánlatos kagylót enni. Azt mondjuk majd mindenkinek, hogy romlott kagylót ettél.

A kendővel végigsimítottam szemhéjamon, és letöröltem a szempillafesték összecsomósodott maradványait. Talán a kagyló nem is rossz ötlet. Nem lelkesedtem a gondolatért, hogy valódi állapotomat nyilvánosságra hozzam. Holnap este vége lesz, a függöny lehullik, én pedig szabadságra mehetek Los Angelesbe. Vár rám a frissen facsart narancslé és a ragyogó napsütés, miközben New York lakosai a havat lapátolhatják a tornácaikról.

– Reginald Dwill hívott ma délután – jelentette be anyám. Letettem a kendőt, és az asztalnak dőltem, támaszt keresve a hírek ellen, amelyek egészen biztosan rosszak lesznek. – Felkel-tette az érdeklődését az előadás sikere. El akarja készíteni a darab DVD-változatát. Hát nem izgalmas? Gondolom, mondanom sem kell, milyen nagy presztízst jelentene, ha ő rendezne téged.

Még ma este találkozunk Troy ügynökével, neked pedig bizonyítanod kell Reginald előtt, hogy tökéletesen tudsz uralkodni magadon. – Anyám arcára merevedett a mosoly, míg várta lelkes válaszom.

– De hát Los Angelesbe utazom, vagy elfelejtetted? Azt mondtad, Mary néninél maradhatok egy ideig. Már be is csomagoltam mindent.

– Ezt még Reginald hívása előtt mondtam. A színház jövője elsőbbséget élvez, ahogyan a te pályafutásod is.

A pályafutásom.

Szerinted meddig tart egy átlagos pályafutás? A dédanyám nyolcvankét éves volt, amikor meghalt, épp előadás után. A kedvenc Lady Machbeth-jelmezében temették el, hogy következő életében is folytathassa pályafutását. Ez nem normális, vagy igen? Igazán örvendek, hogy a dédanyám imádta a hivatását, de nem változtatnak az emberek karriert legalább egyszer az életük során? Valamiképp meg kellett győznöm anyámat, hogy tizennégy év szünet nélküli színpadi szereplés (hároméves korom óta) máris meglehetősen hosszú pályafutásnak számít, és semmi szégyellnivaló nincs abban, hogy ennyi idő után az ember váltani szeretne.

Többször a saját életemben is színésznek érzem magam. Olyan utat kell járnom, amelyet a családom választott számomra, mondanom kell a szövegemet, és követnem kell az utasításokat. Azt az utat azonban, amelyet én akartam követni, és amelyet magamnak szerettem volna kitalálni, még nem kövezték ki. Egyelőre vártam az építési engedélyre.

Elfordultam az öltözőtükörtől.

– Mégis hogyan legyek képes leforgatni egy DVD-felvételt ilyen állapotban? Hiszen egyre rosszabbodik a helyzet!

– Uralkodnod kell az idegeiden!

– De nem vagyok rá képes!

– De *képes* vagy rá! – Anyám lesimította a szoknyáját. – Melegen ajánlom, hogy képes legyél. Épp most készülök visszafizetni néhány jelentős adósságunkat, Reginald DVD-felvétele pedig újabb befektetőket vonz majd. Nem tudok *mindent* egymagam csinálni.

Helyben voltunk, ha esetleg nem figyeltél volna fel rá, a jó öreg Büntudatnál.

Tulajdonképpen legalább annyira sajnáltam anyámat, mint saját magamat. Régen ő is színésznő volt, s az sem maradt titokban, hogy a karrierje miatt ment hozzá apámhoz, hogy a házasság révén ő is Wallingford legyen. Ám a hírnév nem feltétlenül jár együtt gazdagsággal, a mi családunk bevétele pedig csaknem kizárólag a Wallingford Színházból származott. Amikor apám meghalt, az üzletvezetés anyám nyakába szakadt, s a munka mennyisége arra kényszerítette, hogy feladja azt, amit imádott. A színpadi csillag és a rátermett üzletasszony közötti metamorfózis kemény volt. Anyám biztosan megverne a „stresszbírás” kategóriájában. S miközben a színház jövője miatt aggódott, aggódott az én jövőm miatt is, megvalósíthatatlan vágyait *az én karrieremre* összpontosította.

– Nagyobb nyilvánosságra van szükséged. New Yorkon túl is el kell érned a közönséget. Ez a DVD temérdek ajtót megnyithat

előtted. – Tökéletesen manikűrözött két kezét összefonta az ölében, miközben én a szájfényt takarítottam le az ajkaimról.
– Mimi, drágaságom, ma este vacsorázni megyek Reginalddal, de te menj egyenesen haza, és aludd ki magad! Holnap este különleges vendégek ülnek majd a közönség sorai közt, úgyhogy a lehető legjobb formádat kell hoznod!

– Különleges vendégek?

– Igen, drágám. Meghívtam a Színművészeti Akadémia felvételi bizottságának tagjait az előadásra.

A Színművészeti Akadémia – az *alma mater*, ahol anyám és apám tanulta a mesterséget, a New York-i színészképzés fellegetára.

– Ez a jelentkezési procedúra utolsó lépése – közölte anyám.

– Jelentkezés? Én nem töltöttem ki semmiféle jelentkezési lapot.

– De én kitöltöttem helyetted. És felhívtam dr. Harmonyt. Holnap reggeli után azonnal idejön, hogy foglalkozzon veled egy kicsit. Segíteni fog, hogy az esti előadáson tökéletesen nyugodt és koncentrált legyél. – Kinyújtotta a kezét, és megfogta az enyémet.
– Muszáj a legjobbat kihozni magadból, Mimi! Lehet, hogy a holnapi lesz életed legfontosabb estéje. Épp a Színművészeti Akadémiára van szükséged ahhoz, hogy kibontakoztathasd a tehetséged. És azt is hiszem, hogy az intenzív tanulás segít majd legyőzni a...
– itt elhallgatott. Képtelen volt kiejteni száján a *lámpaláz* szót, mintha csak egy szexuális úton terjedő kórságot szedtem volna össze valahol. Mintha. Tizenhét esztendő múltam, és még csak randizni sem voltam soha. Zéró randi = Szüzesség.

Már hosszú ideje törtem a fejem az egyetemen. Ez volt ez egyik oka, hogy megszerveztem a Los Angeles-i utat. Megérkezett

a felvételi értesítő a Los Angeles-i Egyetemről, és a nagynéném-mel azt terveztük, hogy körbejárjuk az egyetemvárost. Bevallom, ezt titokban tartottam anyám előtt, de hát nem hagyott nekem más választást. Amikor az elmúlt év őszén megérkeztek a felvételi tájékoztatók, az összeset azon nyomban a szemébe hajította. Én azonban kihalásztam őket, és titokban nézegettem a boldog diákcsoportokat ábrázoló fotókat. Egész életemben magántanárok okítottak, általában két próba között. Pedig arra vágytam, hogy én is hátizsákot hordhassak, és büfében ebédelhessek, és kollégiumban alhassak egy morzsányi smink vagy reflektorfény nélkül. Az egyetem esély lehetne a menekülésre. Hogy autót vezethessek. Hogy barátokat szerezzek. Fiúkkal találkozzam.

– Apáddal egyszerűen imádtuk a Színházművészeti Akadémiát – mondta anyám. – Talán sikerül latba vetnem a befolyásomat, hogy mindig rád osszák az iskolai előadások főszerepét. És lakhatsz idehaza, épp mint én diákkoromban.

Szent Habakukk!

Mintha egy sötéten örvénylő, feneketlen mélység nyílt volna meg a lábam előtt.

– Miről beszélsz? – kérdeztem, és vettem egy mély lélegzetet.
– Anya, én másféle egyetemre...

Anyámnak könnybe lábadt a szeme. Őszinte könnyek voltak vajon? Ne feledd, valaha ő is színésznő volt!

– Én csak a legjobbat akarom neked, kicsikém. Amikor én már nem leszek, meg kell állnod a saját lábadon, ahogyan nekem is meg kellett, miután édesapád meghalt.

– De anya, én még mindig az orvosit fontolgatom.

– Ne kezd újra! – Felhúzta a szemöldökét. – Még balesetkor sem mersz odanézni. Túl érzékeny vagy. Felejtsd már el ezt az egészséget! Csak képzelgés, hogy valaha is orvos leszel! Fogadd el végre istenadta tehetségedet! Született művész vagy! Nem teheted meg, hogy tudomást sem veszel a színpad hívásáról, ahogy Shakespeare sem tudott hátat fordítani az írásnak. – Felállt és arcon csókolt. – A sofőr már vár. Menj egyenesen haza!

– És a repülőjegyet Los Angelesbe?

– Már visszamondtam. – Sarkon fordult és távozott, ugyan csak meglepve az ajtó mögött hallgatózó nők csoportját. – Hölgyeim – mondta feszült mosollyal az arcán. Középen szétváltak, mint ahogy Fernando húzza meg a választékot fésűjével. Miközben én a könnyeimet igyekeztem visszafojtani, és eltávolítani arcomról a smink maradványait, Veronica Wallingford cipősarkeinak koppanásai lassan a távolba vesztek.

Három bomba robbant egyszerre: a DVD, az Akadémia és a Los Angeles-i út. Bocsánat, amiért ennyire agyonnyúzom ezt a hasonlatot, de tényleg a harctéri idegsokk a legmegfelelőbb kifejezés arra, ahogyan abban a pillanatban éreztem magam.

A színpadi kellékesek épp az esti kocsmázást tervezgették, amint elsétáltak az öltöző előtt. Leültem, hogy bekössem a cipőm, amikor legnagyobb döbbenetemre Troy Summer sétált be az ajtón.

– Láttad valahol Clarissát?

Megráztam a fejem. Clarissa a helyettesítő színészem volt, és Troy e heti barátnője.

– Azt mondtam neki, hogy itt találkozunk. – Letelepedett az egyik székre. – Hála az égnek, mindjárt vége lesz. Teljesen beteg vagyok Shakespeare-től. Egyetlen szavát sem értem.

Méghogy ő beteg Shakespeare-től?! Én Shakespeare-ből élek. Shakespeare-t álmodtam. Ettem-ittam, sőt ki is pisiltem a csávót. Shakespeare bizonyára zseni volt, de hallottál már arról, hogy túlzás? Ha elmenekülhetnék valahová, ahol soha egyetlen Shakespeare-mondatot sem hallanék többé, madarat lehetne fogatni velem.

– Csak azért vágtam bele, mert az ügynököm szerint Rómeó tökéletes szerep egy szexszimbólumnak – mondta Troy.

Micsoda ego! Különben is, minek áll még szóba velem? Úgy tettem, mintha a cipőm lenne a legérdekesebb dolog a világon. Részemről megtettem minden tőlem telhetőt, hogy messze elkerüljem Troyt, még hozzá a legelső színpadi csók óta. Azt a csókot napi szinten átélhettem, mint valami rossz szájízt, amit folyton felböfög az ember.

A következőképpen történt. A próbák legelső napján Troy lazán besétált a színházterembe, napszemüvege akkor is ott díszelgett napbarnított arcán, és én nem tudtam levenni róla a szemem. Vagy bárki más a szereplők közül. Troy tökéletesen tisztában volt a hatással, sőt mintha bámulatunk és vonzódásunk kisugárzásából táplálkozott volna. Közben pedig mindenkit elvarázsolt videóklipbe illő mozdulataival. Nekem szentelt a legtöbb figyelmet az összes lány közül. Megkínált az ásványvizéből, és megosztotta velem a müzliszeleteit. Még azt is megkérdezte a rendezőtől, vajon mi ketten tarthatnánk-e külön próbákat,

hogy tökéletesre csiszoljuk a párbeszédet. Én nem bántam. Egy cseppet sem.

Teljesen beleestem. Töredelmesen bevallom. Gyakran kaptam magam azon, amint a farmernadrágját bámulom, amely viseltes, bársonyos puhaságával második bőrként mozgott a combján. Még a legfagyosabb téli napokon is rövid ujjú pólót viselt, a szörfös logók lazán terültek el széles mellkasán. Kifejezetten tetszett nekem a karját borító vörössesszőke szőr, meg az, hogy hosszú, világos szempilláit csak egészen közelről lehetett észrevenni. Hamarjában megvettem mind a három CD-jét, és egyet abból a kábeltévés vígjátékból is, amely *Troy-túra* címmel elindította a karrierjét.

Végül eljött a csókjelenet, és én egész éjjel nem aludtam előtte. Szorgalmasan gyakoroltam a fürdőszobatükrön, s úgy határoztam, jobb lesz becsukni a szemem, nehogy véletlenül bandzsítani kezdjek csók közben. Miközben a teljes szereplőgárda minket figyelt, Troy Summer áthajolt a díszleterkély korlátján, és ajkát szorosan az enyémre tapasztotta. Egyáltalán nem éreztem hidegnek, mint a tükröt. Moccanni sem mertem. Nem tudtam, mit tegyek. Azt fontolgattam, vajon nyissam-e ki a számat, vagy kezdjem csak ide-oda forgatni a fejem, mint a régi filmekben szokták. Amikor Troy végül visszahúzódott, kinyitottam a szemem, s láttam, hogy mosolyog. Vagyis vigyorgott.

Tudta. Tökéletesen tisztában volt vele, hogy ez volt életem első csókja.

– Ezen még dolgoznod kell egy kicsit – súgta a fülembe. – Szívesen adnék néhány leckét.

– Tökéletes volt – kiáltotta ugyanakkor a rendező. – Tökéletes, szűzies csók.

Szerettem volna ott helyben meghalni, ám a halál sosem az alkalmas pillanatban érkezik. Az arcom bíborvörösre váltott, és közöltem a rendezővel, hogy a mosdóba kell mennem. Troy később hozzám csapódott, és megkérdezte, szeretnék-e bekapni valami vacsorát vagy esetleg... valami mást.

Amikor a saját generációd szívödöglesztő tinibálványa felajánlja, hogy csókleckéket ad neked, kétféle módon válaszolhatsz rá: vagy ujjongani kezdesz a boldogságtól, vagy a föld alá süllyedsz a megaláztatástól.

– Kösz, de inkább nem – vágtam rá, összekaparva maradék büszkeségem, azután elrohantam. Troy aznap este Dominique-t, a rendezőasszisztenst vitte el vacsorázni. A következő héten Lauren, az ügyelő fészkelte ölelő karjai közt a próbák szüneteiben. Úgy tűnt, helyes döntés volt, hogy visszautasítottam a leckéket. Én is csak egy újabb trófea lettem volna. Ezért igyekeztem tudomást sem venni róla, kivéve, amikor együtt voltunk a színpadon. Továbbra is szerelmes szavakat kellett tuttognunk egymásnak, és meg kellett csókolnunk egymást, bár igyekeztem minél rövidebben és összezárt ajkakkal csókolózni.

Ám aznap éjjel, egy évvel ezelőtt, Troy és én kettesben maradtunk az öltözőben. Más lányok bizonyára szíves örömet lettek volna a helyemben, én azonban másra sem bírtam gondolni, csak a menekülésre. Hát nem hoztam végérvényesen a tudomására, hogy nem vágyom csatlakozni a rajongótáborához? Nem szándékoztam csókleckéket venni a földgolyóbis legbeképzeltőbb

tökfejétől. Mintha ő tenne nekem szívességet. Különben is, mire fel tartotta magát akkora szakértőnek? A gyakorlástól nem lesz mindig minden tökéletes. Amennyit én tapasztaltam belőle, a csókok terén akár abszolút kontár is lehetett volna.

– A *Rómeó és Júlia* tényleg bugyuta kis sztori, ha jobban belegondolunk – mondta. – Csak egy pancser mérgezné meg magát egy olyan csaj miatt, akit alig néhány napja ismer. Rómeó tuti retardált lehetett.

Ezért választottak ki téged erre a szerepre.

Troy szórakozottan játszadozott egy rúzzsal.

– Valami DVD-felvételt emlegetnek.

– Hallottam róla. – A szavaim nyersen, barátságtalanul hangzottak.

– És mi lesz a lámpalázaddal? Ma este sikerült alaposan összerókáznod magad.

Kösz, hogy emlékeztetsz rá. Büszkeségem, bár már alig pislákkolt, tartogatott még magában néhány szikrát.

– Azért *rókáztam*, mert romlott kagylót ettem.

– Aha, persze. – Troy laza kézmozdulattal félresöpört egy rakoncátlan aranyfürtöt a homlokából. – Senki sem fogja bevenni ezt a maszlagot.

Lerántottam a kabátomat a fogasról.

– Nem érdekel.

– Holnap este a függöny után már itt sem vagyok. Videóklipet forgatok a Szűz-szigeteken. – Lehetséges, hogy túlérzékeny vagyok, de biztosra veszem, hogy Troy egy pillanatig tétovázott a *szűz* szó előtt. – Szeretnéd hallani a legújabb számomat? –

Észrevette a tükröt, és közelebb lépett, hogy szemrevételezze a fogait.

– Nem igazán. – Lassan begomboltam a kabátomat.

– Kíváncsi vagyok a véleményedre. – Minden bizonnyal ő is Veronica Wallingford Hallgatásképző Akadémiáján végzett, mert nyomban megköszörülte a torkát, és ujjával a ritmust dobolva énekelni kezdett: – *„Kislány, miattad teszem, Kislány, miattad vetem, A szerelem magjait, A szerelem magjait. Kislány, hozzád igyekszek, Kislány hozzád evezek, A szerelem tengerén, A szerelem tengerén.”*

Tátva maradt a szám, amint Troy a dal ütemére rángatta vállait, és határozottan rám mutatott, valahányszor eldalolta: *„Kislány”*. Mekkora zaggyvaság! Egek, és ezzel még nem volt vége.

– *„Kislány, ó, ó, ó, ó, ó, kislány!”* – Abbahagyta a rángatózást, és rám bámult. – Szerinted? Légy őszinte!

– Hát... elég bugyuta.

– Totál baromság! – Hosszú ujjával sűrű hajába túrt. – Valami gyengeelméjű írta. Hiába gyözködöm a producereimet, hogy engedjék felvenni a saját dalaimat, minden hiába. Azt mondják, az én zeném túl „alternatív”. Teljesen alábecsülik azokat a lányokat, akik a CD-imet veszik. A zenének nem muszáj mindig olyannak lennie, mint egy habos torta, nem igaz?

Ekkor belépett Clarissa.

– Hé, Bébi! – nyafogta, és két karját szorosan Troy dereka köré fonta. Azután gonoszkodó pillantást lövellt az én irányomba. – Hallom, mész a Színművészeti Akadémiára. – Gyorsan terjednek a hírek.

– Még semmi sem biztos. – A kesztyűmmel matattam, aztán elejtettem.

– De persze, hogy biztos. Hiszen *Wallingford* vagy. – Úgy ejtette ki a nevem, mintha azt a valamit akarná leírni, amit épp felköhögött.

– Még semmi sem dőlt el. Nem biztos, hogy oda akarok járni.
– Felhúztam a kesztyűmet.

– Hogyhogy nem akarsz odajárni? Megbuggyantál? Én ölni tudnék, hogy bekerülhessek az Akadémiára. – Clarissa egy lépést tett felém, szemében az irigység lángja égett. – De nekem nincsenek kapcsolataim. Nekem csak tehetségem van. És ezzel, azt hiszem, el is van szúrva a dolog.

A könnyek, amelyek eddig türelmesen várakoztak, most előtörtek a szemem sarkából, ahogy Clarissa szavainak igazsága a szívembe hasított.

– Hé, te teljesen kibuktál – szólalt meg Troy, miközben én igyekeztem visszafojtani a hangos bömbölést. – El kéne tűnnöd New Yorkból egy kis időre. A stábból néhányan velem tartanak a szigetekre. Statiszták lesznek. – Ezt meg minek meséli? Fejembe húztam a sapkámat. – Nem akarsz te is velünk jönni? Te lehetnél a Négyes Számú Bikinis Lány.

Ránéztem Troyra, az aranyló, gyönyörű, bálványozott Troyra, és cseppet sem tetszett, amit magam előtt láttam. Sajnált. Ugyanolyan szánalommal nézett rám, mint én a szomszéd macskájára, amikor kaki ragadt a hátsó lábára.

– Kösz, de inkább nem.

Felkaptam a hátizsákomat, és kimentem az öltözőből. Még mindig tülekedő tömeg gyülekezett a művészbejáró előtt, ezért gyorsan kisiettem a folyosón át az előcsarnokba. Nézőknek és dolgozóknak színét sem lehetett már látni. A sofőröm az üvegajtó előtt várakozott.

Én, mint a Négyes Számú Bikinis Lány, Troy Summer legújabb videóklipjében. Anyám biztos szörnyethalna. A nyilvánosság az biztos meglenne, csak nem az a fajta, amire ő vágyik. Egy pillanatig még el is játszottam a gondolattal. Fellázadhatnék. Szinte már éreztem a lágy homokot a lábujjaim között, és a farpofáimat simogató nap sugarait. Éreztem a kókusztej ízét a számban, miközben a dal refrénje lüktetett a fülemben: „*Kislány, ó, ó, ó, ó, ó, ó, kislány!*”

Ám akkor azt tettem, ami gyakorta szokásom volt, mielőtt kiléptem volna a Wallingford Színház aijáján. Megfordultam, és felnéztem a dédanyámat ábrázoló portréra. Adelaide viszonzta a pillantásom, zöld szeme és sértődött arckifejezése egy csapásra kijózanított. Szinte hallani véltem a szavait: „*Lázadáson töröd a fejed? Mondd csak, Mimi kedves, mihez kezdenél, ha hátat fordítanál a színpadnak? Mi más tehetséged van a színjátszáson kívül?*”

Erre nem tudtam mit felelni.

„*Fogalmad sincs róla, milyen kegyetlen a világ. Én viszont jól tudom, hiszen egyetlen fillér nélkül érkeztem ebbe az országba. Én emeltem ki a Wallingford nevet a gyárak és a munkásnegyedek sarából, és én vittem a rivalda fényébe, hogy mindenki megcsodálhassa.*”

– Tudom – mormoltam halkán.

*„Bizony én tettem mindezt, és nem vagyok hajlandó eltűrni, hogy az egyetlen dédunokám meggyalázza a Wallingford nevet az-
zal, hogy a csupasz fenekét illeti egy videófelvételen.”*

Valószínűleg egész éjjel folytatta volna, ha hagyom. Én azonban Adelaide örökségének súlyos terhével a vállamon, kiléptem az előcsarnokból.

A lázadás alig pislákoló lángjai kihunytak.

Ugyan mire is gondoltam? Még bikinim se volt.

„...rosszkedvünk telét...”

SZAKADT A HÓ. A limó ablaktörlői ütemesen nyikorogtak, s erről Troy borzalmas dala jutott az eszembe. Dühös voltam magamra, amiért Clarissa és Troy előtt sírtam. Semmi közük a boldogtalanságomhoz. Valószínűleg jót röhögtek rajtam – úton Troy egyik bulija felé –, kinevették a lányt, akinek megvan mindene, mégsem tud mit kezdeni vele.

A sűrű hópelyhek homokkő házunkat mézeskalács házikóvá változtatták. Köszönetet mondtam a sofőrnek, majd óvatosan kiléptem a jeges járdára. Larry, a szomszédunk is épp akkor ért haza. A férfi nyakában lógó hatalmas ezüstkereszt vadul kilenggett, ahogy igyekezett megtartani magát a csúszós jégen.

– Hello, Mimi! – üdvözölt, és esernyőjét a fejem fölé tartotta. Húsos karját is felajánlotta. – Jól ment az előadás?

– Kidobtam a taccsot a színpadon.

Nevetett. Azt hitte, vicceltem.

– Tényleg. Kihánytam a vacsorámat ott mindenki előtt.

– Boldogságos Szent Ferenc! – szörnyülködött, és a fejét csóválta. Azután kedvesen megveregette a hátamat. – Nézd a jó oldalát! Ezt az előadást senki sem fogja egyhamar elfelejteni.

Összeszedtem a postát, majd felballagtam a második emeletre. Néma csend és barátságtalan hideg fogadott a lakásban. Az enyhe citromillat azt jelezte, hogy a nap folyamán itt járt a takarítónő. Anyámmal nem sok időt töltöttünk itthon, így a lakásból hiányzott saját szagunk. Nem tartottunk sem állatokat, sem növényeket, hacsak nem számítjuk azt a szerencsétlen kaktuszt, amely nem volt hajlandó elpusztulni. A lakás olyan élettelen volt, akár egy sírbolt.

Bezártam az ajtót, feltekertem a fűtést, és ledobtam a postát, a kesztyűmet és a hátizsákomat a konyhaasztalra. Hangosan kroggni kezdett a gyomrom, amint kinyitottam a hűtőt. Házhoz szállíttattuk az ennivalót – egy asszony egy hétre előre megfőzött nekünk mindent, és takaros papírdobozokba csomagolta a fogásokat. Anyám ragaszkodott a kalória- és zsírszegény étrendhez, s ez volt az oka annak, hogy apám oly sok időt töltött el a sarki étkezdében. A sűrű szaftban úszó megannyi kolbász és krumplipüré bizonyára nagyban hozzájárult későbbi szívbajához. Előhalásztam egy *Paradicsomos piláf* feliratú dobozt, és bedobtam a mikróba.

Az este totális katasztrófának bizonyult. A *Rómeó és Júlia* korábbi előadásai alkalmával még sikerült a lámpalázamat a színpalak mögött hagynom. Való igaz, hogy az én Júliám talán kissé feszültebbnek, riadt szeműbbnek tűnt, mint a legtöbb Júlia, de más baj nem volt. Ám aznap este megtörtént, amitől rettegtem. Mit hoz vajon a következő előadás? Netán hasmenést?

Miközben a mikro zümmögött, lehúztam fejemről a sapkát, és motyogni kezdtem magamban. Teljesen normális megnyilvánulás, ha épp nincs kihez szólni. A magányos motyogás kiváló lehetőséget nyújt arra, hogy olyasmit is kimondjunk, amit nem merünk azok előtt, akik az örületbe kergetnek. Kioktattam Clarissát, hogy nincs joga ítélkezni felettem. Troy fejéhez vágtam, hogy egy tuskó, amiért elhitette velem, hogy valójában „tetszik” nekem. Figyelmeztettem anyámat, hogy ne irányítsa tovább az életemet. Apámnak megmondtam, hogy sohasem fogok megbocsátani neki, amiért olyan fiatalon meghalt, és ránk hagyta ezt az ocsmány színházat. William Shakespeare-t pedig felvilágosítottam, hogy a *Rómeó és Júlia* totál csőd, mert a végén mindenki meghal, és senki sem kapja meg, amit akar. Egyéb-ként is, miféle befejezés az ilyen? Én biztosan totál másképp írnám meg.

Letelepedtem a konyhaasztalhoz, és haraptam néhányat a piláfból. A közepe hideg volt, de nem érdekelt. Amikor szinte darabokra hullik az ember, már az étel sem nyújt semmi élvezetet. Egy barna, párnázott boríték kandikált ki a többi közül. Nekem címezték, a feladónál pedig a Los Angeles-i Családi Klinika szerepelt. A nagynéném klinikája.

Akkoriban anyám ki nem állhatta Mary nénit. Csúnyán összevesztek apám halála után. Anyám felkutatta a lakást, és a szemetébe dobta az összes fotót, amelyen Mary rajta volt. Egyszer rábukkantam egy rég elfelejtett fényképre egy nagy halom páratlan mandzsettagomb alatt. Azután készülhetett, hogy Mary befejezte az orvosi egyetemet, és kiutazott Afrikába. A képen

fehér köpenyt viselt, a nyakában sztetoszkóp lógott, és fekete bőrű gyerekek vették körül.

Egy nap anyám felfigyelt rá a szobámban.

– Az ég szerelmére, ezt meg minek őrizgeted?

Hosszú órákat töltöttem el a fotó előtt, azon törtem a fejem, vajon milyen érzés lehet egy olyan országban élni, ahol az embereknek olyan kevés jutott.

– Miért nem találkozunk soha Mary nénivel?

– Mert önző. Cserbenhagyta apádat.

– De segít a szegényeknek.

– Épp elég nyomorult tengődik New Yorkban is. Miért nem itt lett orvos? Szükségünk lett volna rá a színházban, amikor apád beteg lett. Végére ő is Wallingford!

Az egymást követő szívinfarktusok ellenére apám továbbra sem adta fel a Wallingford Színház igazgatói posztját. Anyám meggyőződése szerint végül a munka miatti stressz ölte meg. Mindenfelé azt híresztelte, hogy ha akkor Mary közbelép, apám még ma is élne. Valójában egy vérrög okozta apám halálát, amely a sok fánkából, rántott halból és zsíros kolbászból képződött.

Jó öreg apám azonban nem csupán gyorsétkezde-függőségét rejtegette előlünk. Kiderült ugyanis, hogy nyakig ülünk az adós-ságban. Egyik kölcsönt vette fel a másik után, hogy talpon tudja tartani a színházat, s eközben mi drága ruhákban parádéztunk, és mesés partikat tartottunk. Senki sem sejtette, hogy a csőd szélén állunk, még anyám sem.

Apa temetése után Mary Új-Zélandra költözött két évre, majd onnan Costa Ricába. Rendszeresen telefonált, érdeklődött,

hogy s mint vagyok, kikérdezett az előadásokról, a színházról, még Anyáról is. Azt mesélte, hogy az amerikai orvosok bárhol a világon találhatnak maguknak munkát. *Bárhol!* Ez izgalmasan hangzott. Elkezdtem ábrándozni. Elképzeltem magam fehér köpenyben, sztetoszkóppal a nyakamban. Néhány éve, amikor Mary végül Los Angelesben telepedett le, és megnyitotta saját klinikáját, ráébredtem, hogy végtelen lehetőségek állnak előttem.

Félretoltam a piláfot, és felnyitottam a barna borítékot. Előhúztam a levelet, és egy kicsiny, papírba csomagolt valami hullott ki belőle. A papírban egy vékony ezüstitű rejtett, amelyen egy apró, ezüstös porral teli üvegcsé függött. Elolvastam a levelet.

Édes Mimi!

Egész éjjel a régi pszichológia tankönyveim közt keresgéltem, annyira megijesztett a legutóbbi e-mailed. Megpróbáltam keresni valami megoldást, ami talán segíthetne feloldani a lámpalázadat. Bár egyetértetek dr. Harmonyval az összpontosító terápiával kapcsolatban, nekem mégis úgy tűnik, mintha egyre rosszabb lenne a helyzet. Szerintem elsősorban egy kis levegőváltásra van szükséged. Alig várom már, hogy találkozzunk a jövő héten. Ne felejtsd otthon a fürdőruhádat!

*Szeretettel,
Mary néni*

Ui. Miközben a régi dobozaim közt kutakodtam, ráakadtam erre a nyakláncra. Stratford-upon-Avonben vásároltam egy régiségboltban, még az egyetemi éveim előtt. A tulajdonos váltig állította, hogy valódi ritkaság, de gyanítom, hogy csak egyszerű turistaszuvenírről van szó. Az ötlet viszont egész leleményes. Talán szerencsét hoz neked a fellépések utolsó néhány napján. Nem árt-hat, ha kipróbálsz.

Egy kis kártya volt a levél hátuljára tűzve. A következő sorok álltak rajta:

SHAKESPEARE AMULETT

1890-ben Mr. Burtrand kereskedő, William Shakespeare író-eszközeinek megszállott gyűjtője úgy határozott, hogy árverésre bocsátja teljes gyűjteményét. Sajnálatos módon az aukciót megelőző éjjelen tűz ütött ki a házban, és mindent elpusztított.

Mr. Burtrand, aki eszes kereskedő volt, összeszedte a tűz martalékává vált eszközök hamvait, és pici üvegekbe töltötte. Azt állította, hogy az üvegcsékben az a zseniális alkotóerő rejlik, amely Shakespeare kezéből kedvenc írótollaiba származott át.

Ez itt egyike a ritka üvegcséknek. Akár ama tollnak hamvait rejti, amely a Hamletet, a Vízkeresztet vagy a Rómeó és Júliát vetette papírra, akár nem, varázsa minden bizonnyal sorsdöntően befolyásolja majd az ön életét.

Alaposan szemügyre vettem az apró üveget. A hamu valószínűleg egy közönséges kandallóból származik. Ám önmagában az, hogy Mary nénitől kaptam, máris egy kicsit jobb kedvre derített.

Hirtelen jókedvem azonban nem volt hosszú életű. Amint átfutottam a többi levelet, anyám szavai zsongtak a fejemben. *New Yorkon túl is el kell érned a közönséget!* Egyre gyorsabban lapoztam a borítékokat. *Épp a Színművészeti Akadémiára van szükséged, hogy kibontakoztathasd a tehetséged.* Elkeseredésemben a falhoz vágtam a számlákat, és mindkét tenyeremmel az asztalra csaptam. A fenébe is!

A piláf maradványait a szemétkbe löktem. Egyszerűen csak le akartam feküdni, és azt akartam álmodni, hogy árva vagyok. Az árvák ugyan folyton panaszkodnak, hogy árvák, de nekem azért tetszett az ötlet. Miközben felszededgettem a szétszórt postát, az egyik boríték a cipőmre ragadt. Megpróbáltam lerázni magamról, de nem adta fel. Minden haragomat a szerencsétlen borítékra összpontosítottam, dühödten tapodtam rajta, míg ki nem nyílt. Végül lehajoltam, és lefejtettem a sarkamról. Láttam már ilyen borítékot, rendszeresen érkeztek a Stronghead Pénzügyi Tanácsadócégtől Veronica Wallingfordnak címezve. A *pénzügyi alap* szavakat láttam kikandikálni a tépett lapról. Kivettem a banki kivonatot.

Visszatekintve már látom, hogy a pénzügyek terén abszolút tájékozatlan voltam. De annyit még én is tudtam, hogy néha volt pénzünk, néha viszont nem. Azzal is tisztában voltam, hogy profi színészként hivatalos fizetést kapok, ami egyenesen a saját

betétszámlám javára megy. Tudtam azt is, hogy a pénzt tizen-nyolc éves koromban kapom majd meg. Sosem vontam kétségbe ezt az elgondolást.

A következő sor, ami megragadta a figyelmem, így szólt: *Kedvezményezett: Michelle Adelaide Wallingford*. Ez az én betétszámlám. A számla, ahová az összes keresetem ment. Micsoda felfedezés! Villámgyorsan megkerestem az *egyenleg* oszlopát. 532 dollár. Már elnézést! Saját számításaim szerint ennek az összegnek a végéről bizony hiányzott néhány nulla. Ujjammal követtem a *terhelések* oszlop sorait, és még a lélegzetem is elállt. Egy jó néhány nullát tartalmazó összeg bámult vissza rám.

Terhelés? Én ugyan nem vettem ki pénzt a számlámról.

A banki kivonatot magammal vittem a szobámba, és becsuktam az ajtót. A takarítónő rendet rakott a könyvespolcomon, és felrázta a párnáimat. A döbbenetes bizonyítékot az ágyamra ejtettem, arra számítottam, hogy menten lyukat éget a paplanomba. Az anyám az én pénzemet költötte. Jogszerű ez? Az árváknak nincsen anyjuk, aki lopna tőlük.

Hálóinget vettem, fogat mostam, leoltottam a lámpát, odaültem az ablakmélyedésbe, és arcomat a hópelyhekkkel borított üveghez szorítottam. A hideg furcsa mód megnyugtató. Az idős néni az utca túloldalán épp tévét nézett. Lábai kikukucskáltak horgolt takarója alól. Fekete-fehér macskája az ablakpárkányon gubbasztott, szokásos törzshelyén. Reggelente rendszerint a juharfán kergetőző madarakat és mókusokat leste. Aznap éjjel a cica is az üvegnek támasztotta a fejét, akárcsak én.

Vajon ő is úgy érezte magát, mint akit csapdába ejtettek? Mint aki fogságba esett egy olyan életben, amelyet nem ő választott magának? Ha megtehetné, vajon leugrana az ablakból? Kockára tenne-e mindent azért, hogy átkelhessen az utcán, és a juharfa csalogató karjai közé rohanhasson?

Miközben markomba szorítottam az apró Shakespeare amuletet, a macska óriásit ásított, majd lefeküdt aludni, megadva magát a fogság kényelmének.

Amire vágyunk, és amit teszünk – épp annyira különböznek egymástól, mint egy Shakespeare-szonett és Troy Summer legújabb slágere.

„Nincs rondább szenvedély a félelemnél.”

MÁSNAP ESTE ISMÉT A LIMUZINBAN ÜLTEM, a színház felé tartotunk, Shakespeare közkedvelt tragédiájának utolsó előadására. A pánik rendszerint csak abban a pillanatban tört rám, amint a járdára léptem. Ám aznap este, amint a limó kigördült a házunk előtt, a hónom alól, mint egy atlétának, csorogni kezdett az izzadság. A pulzusszámom a kétszeresére emelkedett, és a rettegés befurakodott a végtagjaimba.

Volt már pánikrohamod? Te is tudod, milyen, amikor folyton azt hajtogatják, hogy nézd a dolgok derűs oldalát, hogy a pohár félig teli van, nem pedig félig üres? A pánikrohamnak abszolút nincs derűs oldala. Én pedig épp egy újabb előtt álltam.

Az, hogy szemhunyasnyit sem aludtam az éjjel, nem segített. Képtelen voltam kivenni a fejemből azt a bizonyos számlakivonatot. Megpróbáltam felhívni a Stronghead Tanácsadócéget, de mivel épp vasárnap volt, csak az üzenetrögzítő válaszolt. Ha tényleg meg akartam tudni, hogy hová tűnt a pénzem, akkor

azt a személyt kellett megkérdezni, aki ott ült mellettem a limóban.

– Könnyen meglehet, hogy az egész jövőd ettől az előadástól függ – közölte anyám.

Hé! Komplet idegroncs vagyok. Kaphatnék némi részvétet?

Összeszorítottam a fogam, és igyekeztem kizárni a hangját a fejemből. Dr. Harmony összpontosító mantráját ismételtettem magamban újra meg újra: „Om ja, om ja, om ja.”

– Nem létezik jobb iskola a Színházművészeti Akadémiánál. – Anyám lesöpört valamit a kabátomról. – Ahhoz, hogy színésznőként tovább fejlődhes, a legjobb képzésben kell részesülnöd. Ellenkező esetben még azokban a borzalmas szappanoperákban végeznéd, mint a másod-unokatestvéred, Greg.

Résre húztam a szemem, míg anyám alakja össze nem mosódott a tekintetem előtt. Aggodalmas arcvonásai beleolvadtak a szőrmegallérjába.

– Miért nézel így rám? – érdeklődött.

– Hogy nézek?

– Pontosan tudod, hogy miről beszélek. Ahogy épp most nézel. Pont úgy.

Menjél már! Hagyj békén! Az örületbe kergetsz!

– Mimi! Válaszolj, ha kérdezlek!

Csak ezt ne! Nem bírtam visszafogni magam. Már cseppet sem érdekelt, hogy anyám nehéz terheket visel, és hogy saját álmai kudarcba fulladtak. Készen álltam, hogy szokásos büntudatkel-tő hadjáratára a magaméval vágjak vissza.

– Miért veszel ki pénzt a betétszámlámról?

Nagyon fegyelmezetten fogadta a támadást. Letörölgette a szája szögletéből a felesleges rúzszt, majd kinyitotta a retiküljét, és érdeklődve szemlélte a tartalmát.

– Miért veszel el pénzt a betétszámlámról? – Válaszra vártam, és közben a hangom megemeltem.

– Hogy merészség kiabálni velem? – Felpattintotta a púderes dobozat. – Nem *elveszem* a pénzedet. Csak *kölcsönveszem*.

– De az az én pénzem!

– Én pedig az anyád vagyok. Az a pénz tizennyolc éves korodig az én gondnokságom alá tartozik. Tökéletesen jogszerűen járok el. Nincs miért aggódnod!

– Mit csináltál vele?

– Az elmúlt negyedévben a színház nem tudta kifizetni a béreket. De hála Troynak és lelkes rajongótáborának, már közel vagyunk hozzá, hogy rendbe jöjjünk. – Tehát Troy és én együttes erővel finanszírozzuk a színházat. – Az utolsó fillérig visszafizetem azt a pénzt a számládra... a végén.

– A végén? – Ez nem hangzott túl biztatóan.

Ezen a ponton anyám ellentámadásba lendült.

– Egyébként honnan tudsz te erről? Elolvasod a leveleimet? Ez nem tisztességes, Mimi.

Az sem, ha kérdés nélkül kölcsönveszik a pénzem. Térdhajlatajn erősen izzadni kezdtem.

– Sosem beszéltünk erről. Én keményen megdolgoztam azért a pénzért.

– Méghogy *te* dolgoztál keményen? – Anyám olyan arcot vágott, mintha pofon ütöttem volna. – Ne feledd, kisasszony,

egyedül felnevelni egy gyereket a legeslegnehezebb munka a világon. De nem várom el tőled, hogy értékeld az áldozatokat. Túl fiatal vagy még hozzá. – Benyúlt a retikülje mélyére, és előhúzott egy zsebkendőt, amelyet azután elegánsan a szeme sarkához érintett. – Nem volna szabad így veszekednünk. Most a jövődre kell koncentrálnod. Az álmodra!

– Ez nem az én álmom, Anya – motyogtam. – Ez a te álmod. Óriási különbség.

– Nevetségesen viselkedsz, Mimi. Akkor koncentrálj a szerepedre! Ez az utolsó előadás.

Valójában persze nem ez volt az utolsó előadás, legalábbis nem nekem. A betétszámlám nélkül esélyem sem volt bejutni a Los Angeles-i Egyetemre, sőt még a Backwoodsi Műszaki Főiskolára sem. Szembe kellett néznem a ténnyel. Addig fogok a Wallingford színpadán játszani, amíg az összes fogam ki nem hullik. Amíg a csontjaim törekennyé nem válnak a csontritkulástól. Amíg olyan ráncos nem leszek, hogy az eljövendő generációk Fernandóinak már nem csak a spagettivékony ajkaimra lesz panaszuk. Színpadról színpadra, közönségről közönségre, kritikáról kritikára röpül majd el az életem. És persze Gertrúd királyné jelmezében tesznek majd a sírba, arra az esetre, ha esetleg Isten szintén *Hamlet*-rajongó volna.

Amint befordultunk a sarkon, ahonnan látni lehetett már a színházat, jeges rémület szorította össze a szívem. Az épület előtt kis csoportokban összebújva fagyoskodtak a lányok. Anyám újra rázendített.

– A felvételi bizottság és Reginald Dwill velem foglal helyet a hatodik sor közepén. Ne okozz nekünk csalódást!

Hirtelen nem kaptam levegőt. Megmarkoltam a térdem, és behunytam a szemem, miközben a szívem fékevesztett dübörgésbe kezdett. Anyám hangja a távolba veszett, szavai értelmetlen motyogássá váltak. A bőrülés mintha rám dőlt volna, a limuzin ajtói szorosan bezárultak körülöttem. A levegő szmogga sűrűsödött. Szomjasan kapkodtam levegő után. Fulladoztam. Hová menekülhetnék ez elől az érzés elől? Mi történt a levegővel?

– Mimi! – Anyám már a járdán állt az autó mellett, és a nyitott ajtón keresztül meredt rám. – Mimi, mire vársz?

Nem tudtam megmozdulni. Akartam. Végig szerettem volna rohanni az utcán, olyan messzire a színháztól, amennyire csak lehetséges. Ám csak ültem, izzadságcseppek futottak végig a gerincemen, le a nadrágomba. Ha a szívem még gyorsabban dobogott volna, kiugrott volna a kabátomból.

Anyám türelmetlenül bedugta a fejét.

– Mimi, miért kapkodod így a levegőt? Jaj, csak ezt ne! Ne mondd nekem, hogy megint hányni fogsz!

Jó, ha tudod, hogy pánikroham közepén teljes képtelenség társalogni. Amikor a menekülés utáni vágy átveszi az uralmat, a szavak használhatatlanná, a gondolatok egysíkúvá válnak. Csak arra tudtam gondolni, hogy nem tudok oda bemenni. Totálisan elveszíteném az önuralmammat. Összehánytam az egész színpadot, elfelejteném a szövegemet, és teljesen elszűrném a jövőmet. Nem várna rám más, csak a szappanoperák a másod-unokatestvérem, Greg oldalán, viszont legalább *eljátszhatnám* egy orvos szerepét.

Clarissa sétált el mellettünk néhány színésznővel.

– Mi történt? – kérdezte Clarissa, és rám nézett anyám válla fölött. – Ó, már megint kiborult? Ez azt jelenti, hogy én kapom a szerepet?

– Nincs kiborulva – jelentette ki Anya, és elzavarta őket. Azután ismét bedugta hozzám a fejét a kocsiba. – Nem teheted ezt! Ma este végképp nem.

Elképzeltem magam, amint átrohanok az utca túloldalára, száguldok a végtelen utakon át, s a lábaim egyre messzebbre visznek a Wallingford Színház épületétől. Máshová. Bárhová. Forgott körülöttem a világ, és én előredőltem, görcsösen öklen-dezve.

– Ezt most szándékosan csinálod – vádaskodott anyám. – Csak hogy engem bántsál. A sokévi kemény munka után, azután, hogy idehívtam miattad a felvételi bizottságot. Az egész csak színjáték, igaz, Mimi? Igazából nincs is lámpalázad, ugye? Nos, ez az eddigi legjobb alakításod.

A fejemet ráztam.

– Ne hazudj nekem! Ha valaki, hát én igazán felismerem a melodramát! Hiszen én magam vagyok a melodráma koronázatlan királynője. – Visszaszállt a limóba, becsapta maga után az ajtót, miközben a sofőr udvariasan várakozott a járdán. Mindkét vállamat megragadta. – A legtöbben ezen a világon úgy élik le az életüket, hogy sohasem kapnak olyan lehetőséget, mint te. Az élet pedig igen gyorsan tovaröppen, Mimi, hidd el nekem! – Hangja, bár szigorú volt, mégis kissé ellágyult, a szorítása viszont továbbra sem gyengült. – Azt hiszed, elfelejtettem már,

milyen érzés tizenhét évesnek lenni? Azt hiszed, rég elfelejtettem azokat az érzéseket és vágyakat? A jövő miatti bizonytalanságot? Azon vagyok, hogy megkíméljelek ettől a bizonytalanságtól, Mimi. Nézz szembe a tényekkel! Ez az egyetlen dolog, amihez értesz. A jövőd itt és most van! Káprázatos lesz! Csak össze kell szedned magad. Ha nem is magadért, vagy értem, akkor tedd meg az apád kedvéért!

Kétségbeesetten vágytam rá, hogy elmúljon a pánik. Bármibe hajlandó voltam megkapaszkodni, ami egy kicsit is ésszerűen hangzott. Anyám hangja erős volt és higgadt, úgy ölelte át remegő testem, akár egy életmentő öv. Igaza volt. A színészkedés volt az egyetlen, amihez érttem. Valószínűleg rögtön megbuknék biológiából, amint fel kéne boncolnom valamit. Még azt sem bírtam végignézni, amikor vért vettek tőlem. Még a bőrt sem tudtam lenyúzni a csirkemellről. Ugyan kit akartam becsapni? Méghogy orvosi egyetem?!

Valahogyan rávettem a lábaimat, hogy kimásszanak a limuzinból, és elsétáljanak az öltözőig, ahol már várt rám arany és lewendulakék jelmezem, egyenesen a tisztítóból. Valahogy sikerült nyugodtan ülnöm, amíg Fernando bebodorította a hajam, és álcázta a sötét karikákat a szemem alatt. Gyengéden megszorította a kezem, de egy árva szót sem szólt. Clarissa mindeközben úgy körözött fölöttem, akár egy keselyű.

– Nem nézel ki valami jól – suttozta. – Szerintem nem tudod megcsinálni. Miért nem hagyod, hogy én játsszak helyetted?

– Menj innen! – sziszegtem. Fernando felhúzta a szemöldökét.

Clarissa erre egészen közel hajolt.

– Remélem, megint elszúrod – mondta. – Remélem, elszúrod, *Wallingford* – azzal eloldalgott.

Fernando bepúderezte az arcom.

– Rémesen izzadsz – állapította meg. – Hagyd abba! Júliának ragyognia kell, nem pedig csöpögnie.

A függönyt felhúzták, én pedig elindultam az oldalfüggönyhöz, ahol a kis székem már várt rám. De túlságosan is ideges voltam, hogy leüljek. Fel-alá járkáltam, amint a mesélő rázendített az első sorokra:

„Két nagy család élt a szép Veronába, / Ez lesz a szín, utunk ide vezet.”

Megérkezett Troy, és megállt mellettem, a halántékát dörzsölgette.

– Egész éjjel buliztunk a zenekarral – morogta. – Szarul érzem magam. Szerintem ma este én fogok rókázni a színpadon. – A dajka és Lady Capulet épp szemközt állt velünk. A herceg térdhajlításokat végzett.

Ekkor anyám sietett oda hozzánk, hogy ellenőrizze az állapotom.

– Ez meg mi? – kérdezte döbbsen, és a nyakláncomra mutatott.

– Mary nénitől kaptam. – Óriási hiba volt ezt mondani.

Anyám lebiggyesztette a száját.

– Korban nem illik a darabhoz. Nem veheted fel. Nem tartozik a jelmezedhez.

Megpróbáltam a fűzőmbe rejteni, de a lánc túl rövid volt.

– Fel fogom venni.

– Az öltöztető ragaszkodni fog hozzá, hogy azonnal levedd.

– Nem veszem le.

– Nem lehetne egy kicsit halkabban? – panaszkodott Troy, aki még mindig a halántékát masszírozta. – Próbálok összpontosítani. Ó, egek, alig várom már, hogy elhúzhassak végre a Shakespeare-birodalomból!

Anya csípőre tette a kezét.

– Add ide! – suttogetta. – Ma este mindennek tökéletesnek kell lennie.

– Nem.

Erre dühösen sarkon fordult, majd néhány másodperc elteltével visszatért Garth, az öltöztető kíséretében.

– Az az ékszer nem maradhat – közölte velem Garth.

Szerettem volna mindkettőjüket elhessegetni, mint a legyeket. *Hagyjatok békén! Mindenki hagyjon végre békén!*

– Ezzel megszeged a jelmezviselés szabályait – erősködött Garth.

– Nem érdekel.

– Csend! – nyögte Troy.

– Ha nem vagy hajlandó te magad levenni, akkor én veszem le rólad – fenyegetőzött anyám.

Hirtelen ez az egyetlen pillanat egész addigi életem összes sérelmének megtestesítőjévé vált. Az a nyaklánc az enyém volt és senki másé! Soha nem választhattam meg, hogy mit eszem, hol tanulok, mi legyen a hivatásom, de a saját ékszereimet igenis magam fogom kiválasztani!

– Azt próbáld meg! – A dajka és Lady Capulet figyelmeztetően piszegett.

Anyám kinyújtotta karcsú kezét az amulettért, de én félrelöktem. Nem adta fel, újra próbálkozott. Egy lépést hátráltam, és nekimentem Troynak.

– Mi a bajod? – értetlenkedett. – Vedd már le azt a hülye nyakláncot!

– Nem veszem!

– Gyerekesen viselkedsz – állapította meg anyám. Villámgyorsan mögém került, és hátulról megragadta a láncot a nyakamon. Megpróbálta áthúzni a fejemen, de megakadt a hajamban. Tovább rángatta, s a lánc megfeszült a gégémen.

– Nem kapok levegőt – nyögtem, és próbáltam lazítani a szorításon. Mindjárt megöl, akár egy Shakespeare-tragédiában.

– Vigyázz, megfojtod! – kapcsolt ekkor Troy, és félretolta az anyámat. Kétségbeesetten igyekezett, hogy meglazítsa a láncot, miközben én levegő után kapkodtam. – A francba! – Tovább próbálkozott, miközben a torkom forrón égni kezdett. – Nem tudom kiszabadítani! – Megfogta az üvegcsét, és rántott rajta egyet. A lánc elpattant.

S vele együtt én is.

– Gyűlöllek! – ordítottam anyámnak az első lélegzetemmel. – Nem volt jogod hozzá, hogy elvedd a pénzem!

– Minden jogom megvolt.

– Nem igaz! Ügyvédhez fordulok! – Képtelen voltam felfogni a szavakat, amelyek a saját számból hangzottak el. – Az a pénz az egyetemre kellett volna. Mary nénivel mindent elterveztünk.

– Az átkozott nagynénéd!

A rendező a színpalak mögé rohant.

– Egek ura! Az egész közönség hallja, ami itt folyik. Hallgassatok már el!

– Nem hallgatok! Elegendem van már abból, hogy mindig mindenki megmondja, mit csináljak! – A többi színész lassan hátrálni kezdett, kivéve Troyt, aki még mindig a kezében tartotta a láncot. – Los Angelesbe megyek, ahogy terveztem. És nem jövök vissza.

– Sosem mernél itt hagyni. Nélkülem képtelen volnál talpon maradni! – Anyám hangja rekedt visítássá vékonyodott.

– Ó, igazán? Talán te nem tudnál talpon maradni *nélkülem*. – Már én is visítottam. – Legalábbis a pénzem nélkül!

– Teljesen ki van borulva – szólalt meg a rendező a fejét csóválva. – Valaki menjen, és hozza ide Clarissát! Ma este ő lép színpadra.

– Nem, az nem lehet! – ellenkezett anyám. – Senki sem veheti át Mimi helyét. Ez az előadás rendkívül fontos.

A pánikroham újult erőre kapott. Ismét forogni kezdett körülöttem a világ. A földet hirtelen ingoványosnak éreztem a lábam alatt. Túl sok arc bámult rám egyszerre. Ki kellett jutnom valahogy! Levegőre volt szükségem. Sarkon fordultam, és végigrohantam a folyosón. Anyám tovább vitatkozott a rendezővel.

A pánik végigfutott a tagjaimon. *Nem tudok kilépni a színpadra. Nem tudok kilépni a színpadra.* Semmiért sem lettem volna hajlandó visszafordulni. De hát egész pontosan hová is akartam menni? Nem volt repülőjegyem. Még buszjegyre sem futotta

a pénzemből. *Levegőre van szükségem! Levegőre van szükségem!* Megbotlottam egy hosszabbító kábelben. Troy még időben elkapta a karom.

– Mimi? – Végig követett engem a folyosón.

– Hagyj békén!

– Csak ezt szerettem volna visszaadni, és persze bocsánatot kérni, amiért elszakítottam. – Felém nyújtotta a nyakláncomat. Zihálva kapkodtam levegőért. Olyan sietve ragadtam meg a Shakespeare-amulettet, hogy a finom üveg szétpattant a kezemben.

– Mimi! – Anyám kiabált a folyosó másik végéből. – Azonnal gyere vissza!

– Képtelen vagyok! – ordítottam vissza. – Képtelen vagyok folytatni! – A kijárat felé botladoztam. A szívem a torkomban dobogott.

– Tényleg Los Angelesbe mész? – kérdezte Troy, amikor a kezem már a kilincsen volt.

– Talán. Még nem tudom. – Igyekeztem tartani magam, ugyanakkor tisztában voltam azzal, hogy amint kinyitom az ajtót, és egyedül maradok, össze fogok omlani. Előtörnek a könnyek, és örökké sírni fogok. – Csak valahol máshol szeretnék lenni.

– Hát – mondta –, veronai öltözetet viselsz. Lehet, hogy oda kellene menned. Azt hallottam, szép hely. – Igyekezett humorral enyhíteni a feszültségemen. De nem tudtam nevetni. A nevetés és a könnyek túl szoros kapcsolatban állnak egymással, én pedig továbbra is kétségbeesetten igyekeztem uralkodni magamon.

– Verona éppolyan jó, mint bármi más – feleltem.

Kinyitottam a művészbejáró ajtaját, s a hideg, téli szél egyenesen nekem támadt. Döbbenten próbáltam eltakarni az arcomat. A szél kifújta a hamut a tenyeremből. A hamu pörgött-forgott a levegőben, akárcsak a csillogó pelyhek a hógömbökben. Ami csipetnyi hamu volt csupán, lassan ezüstös felhőt formált, egyre nagyobbra nőtt, egyre sebesebben örvénylett. Belement a számba és az orromba. És bizonyára Troy szájába is, mivel mindketten köhögni kezdtünk. A hamu égette a torkomat, és csípte a szememet. Friss levegőre volt szükségem. Kiléptem a sikátorba.

Valaki elrohant mellettem, és fellökött. Elveszítettem az egyensúlyom, és valami vizesben landoltam.

Két Júlia, egyformán kétségbeesve...

Kaland, szerep, szerelem a Broadwayn és Veronában.

A tizenhét éves Mimi Wallingfordnak olyan élete van, amiről a legtöbb lány csak álmodhat: főszerepet játszik a családjá színházában a Broadwayn a *Rómeó és Júliában*. Ám a színészkedés nem az álma.

Mimi azért küzd, hogy inkább orvosi egyetemre járhasson.

A tizennégy éves Capulet Júlia magányosan éldegél – házi őrizetre ítélte a háborúskodás, amely a Montague-k és Capuletek között dúl, vaskezü anyja pedig férjhez akarja adni. Bármit hajlandó megtenni, hogy elkerülje a házasságot, akár azt hazudja, hogy rémes fekély van a fenekén, akár veszélyesebb kalandra vállalkozik.

A *Rómeó és Júlia* utolsó előadása előtt Mimi valóban elmenekül: a szívtipró rocksztár Troy Summerrel, serdülő lányok bálványával együtt varázslatos módon Shakespeare Veronájába csöppen. Amikor megismeri az igazi Júliát nem akarja tovább tétlenül nézni, hogy a története tragikus véget érjen.

De mi lesz, ha megváltoztatja a világ leghíresebb szerelmi történetét? Visszajutnak-e valaha Troyjal a New York-i Broadwayre?

A hideg rázza Troytól. Megtalálja Veronában az igazit?

Tizennégy éves kortól ajánljuk!

2 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

s z ó r a k o z t a t